

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/535/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913209822
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5913209822.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci navrhovateľa: Československá obchodní banka, a.s., so sídlom Radlická 333/150, 150 57 Praha 5, IČ: 00 001 350, zastúpeného Mgr. Petrom Olejárom, usadeným euroadvokátom so sídlom U. XX, XXX XX V. X, proti odporcovi: L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V. XX, zastúpeného JUDr. Jiřím Martausom, advokátom, so sídlom M. P. XXX/XX, XXX XX G. U., v konaní o zaplatenie sumy 31.386,84 CZK s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/66/2014-128 zo dňa 14. 04. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/66/2014-128 zo dňa 14. 04. 2015 v druhej vete výroku, v ktorej súd v ostatnej časti návrh zamietol, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti, t. j. v prvej vete výroku, v ktorej súd uložil odporcovi zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 7,75% ročne zo sumy 20.000,- CZK od 27. 10. 2011 do 04. 09. 2014 zostáva rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/66/2014-128 zo dňa 14. 04. 2015 nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 7,75% ročne zo sumy 20.000,- CZK od 27.10.2011 do 04.09.2014. V ostatnej časti návrh zamietol. Zároveň rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny vzťah účastníkov založený Zmluvou o kontokorentnom úvere má spotrebiteľský charakter a treba ho posudzovať podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odporca čerpal úver vo výške 20.000,- CZK, ktorú sumu splatil dňa 04.09.2014. Súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý ukladá veriteľovi prioritne započítať prijaté plnenie na istinu, pokiaľ dlžník neurčí inak. V danom prípade odporca plnil a vzhľadom na to, že neurčil inak, mala byť suma 20.000,- CZK započítaná na istinu, nie na príslušenstvo, ako to učinil navrhovateľ. Okresný súd ďalej poukázal na fakt, že úroky z úveru možno priznať len do času splatnosti dlhu, z ktorého dôvodu uplatnené úroky po 27.10.2011 (kedy sa stal dlh splatný v celom rozsahu) neboli akceptované. Okresný súd považoval za dôvodný návrh len v časti úrokov z omeškania od 27.10.2011 do 04.09.2014, kedy bol dlh v celom rozsahu splatený.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia v zamietajúcej časti a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Uviedol, že v posudzovanej veci mala byť aplikovaná česká právna úprava, konkrétne Obchodní zákonník, pričom v zmluve si účastníci určili aj výšku úrokovej sadzby. Zdôraznil, že dané konanie je konaním s cudzím prvkom, a preto naň treba aplikovať článok II. bodu 1. Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rímsky dohovor), v zmysle ktorého je určujúcim faktorom pre stanovenie rozhodného práva voľba účastníkov. Pokiaľ si títo zvolili českú právnu úpravu, je nutné uvedené akceptovať. Z českej právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku pritom vyplýva, že pri plnení peňažného dlhu sa započítava najprv príslušenstvo, až potom istina.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny v napadnutej časti potvrdil.

Žiada sa uviesť, že v danej veci bol nárok uplatnený v konaní českou obchodnou spoločnosťou proti slovenskému občanovi s bydliskom v Slovenskej republike, preto bolo povinnosťou súdu zaoberať sa otázkou jeho právomoci v zmysle príslušných ustanovení Nariadenia Brusel I (Nariadenie Rady č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov občianskych a obchodných veciach). Cieľom tohto predpisu bolo unifikovať v krajinách Európskej únie určovanie právomoci súdov v občianskych a obchodných veciach. V posudzovanej veci vychádzal krajský súd z ustanovenia článku 16 ods. 2 spomínaného Nariadenia, čo znamenalo že tu je daná právomoc slovenského súdu (určená podľa bydliska odporcu, ktorý je spotrebiteľ).

Pokiaľ ide o otázku rozhodného práva, právny vzťah bolo potrebné posúdiť v zmysle ustanovenia článku 5 ods. 2 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky zo dňa 19.06.1980, ktoré vychádza prioritne zo spotrebiteľsko-právnej úpravy platnej v štáte obvyklého pobytu spotrebiteľa, ktorý bol v posudzovanej veci v čase uzavretia zmluvy v Slovenskej republike. Na základe uvedeného potom nebol správny názor navrhovateľa, pokiaľ ide o stanovenie českého práva ako rozhodného práva, pretože Dohovor v spotrebiteľských právnych vzťahoch považuje za prioritný právny poriadok zabezpečujúci ochranu spotrebiteľovi podľa miesta jeho obvyklého pobytu. Voľbu českého Obchodného zákonníka považoval preto krajský súd za neúčinnú a za rozhodné právo považoval slovenskú právnu úpravu.

Súd prvého stupňa síce vychádzal z tunajšieho právneho poriadku, nedôsledne však posúdil spotrebiteľsko-právnu úpravu v celej jej komplexnosti. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd v prejednávanej veci aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, opomenul však vziať na zreteľ, že v čase vzniku právneho vzťahu účastníkov (na základe zmluvy zo dňa 29.04.2005, ktorou bolo odporcovi poskytnuté povolené prečerpanie účtu) bol súčasťou nášho právneho poriadku aj zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

Právny vzťah navrhovateľa a odporcu bolo nutné posúdiť podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.06.2006. Uvedená právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme (§ 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. V zmysle § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere definovanej v Obchodnom zákonníku vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch zákon sa ďalej nevzťahuje na úver formou preddavku na bežný účet poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditné karty. Na účely výkladu uvedeného ustanovenia vychádzal krajský súd z pripomienok Asociácie bánk k návrhu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zo dňa 25.11.2005 (nakolko dôvodová správa k

označenému ustanoveniu podrobnejšie informácie neobsahovala), z ktorej vyplýva, že „preddavok na bežný účet je v praktickom slova zmysle poskytnutý spotrebný úver na účet klienta (banka na účet 'pripíše' príslušný objem úveru)...“. Poskytnutie povoleného prečerpania nepredstavovalo „úver formou preddavku na bežný účet“ podľa uvedeného ustanovenia zákona, preto odvolací súd považoval použitie zákona o spotrebiteľských úveroch v kontexte právneho vzťahu, keď navrhovateľ umožnil odporcovi prečerpať bežný účet, za správne.

Podľa § 4 ods. 2 písm. písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

V zmysle citovaného ustanovenia nemohol navrhovateľ požadovať od odporcu žiadne úroky, keďže zmluva o povolenom prečerpaní účtu neobsahovala údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že krajský súd kvalifikoval vec po právnej stránke inak, ako to učinil súd prvého stupňa. Na uvedený postup však boli účastníci postupom podľa § 213 ods. 2 O.s.p. upozornení s možnosťou prezentovania eventuálnych výhrad voči posúdeniu spornej zmluvy ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Navrhovateľ nesúhlasil s aplikáciou § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch s odkazom na § 1 ods. 3 zákona, ktorému sa odvolací súd venoval v argumentácii formulovanej vyššie.

Posudzujúc úver ako bezúročný a bez poplatkov mal krajský súd za to, že odvolaniu podanému navrhovateľom nie je možné v danej veci vyhovieť.

Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny p o t v r d i l .

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

Vo zvyšnej časti (nenapadnutej odvolaním) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v súlade s ust. § 224 ods. 4 O.s.p., keďže s poukazom na ust. § 151 ods. 1 a 3 O.s.p. si súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania ponechal na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.